Συνδρομη ετησια εν Αυστρια φιορ. 16· εν Ελλαδι, Ιονιοις Νησοις, Τουρκιαι, Αιγυπτω, Γαλλια και Αγγλια, 40 φορικα· εν ταις Παραδουβιαις. Ηνεμονιαις 50 σβανικα. — Τιμη καταχωρισεων, σολδια αυρ. 30 δι' εκαστον στιχον εκ 40 στοιχειων.

Αι συνδρομαι πληρωνονται. Επιστολαι προς την διευθυνσιν της Ημερας μη απελλαγμεναι του ταχυδρομικου τελους εισιν απαραδεκτοι.

Απασαι αι νεαι η ανανεουμεναι συνδρομαι ορειλουν νο ληγωσι την 30 Ιουνιου η 31 δεκεμβριου (ξ. ν.)

Κατευθυντεον, εις Βιεννην μεν, A la Redaction du journal grec "Ημερα.,, (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Επιστατουσι δε και αλλαχοσε, οι ΚΚ. Δ. Στουβιτης εν Κωνσταντινουπολει· Χ. Μιχαλη Δημητριου εν Βουκουρεστιω· Δ. Δημοπουλος εν Ιασιω· Κ. Θεοδωρης εν Αλεξανδρειαι· Ι. Ηαρσαλης εν Καιρω· Ι. Α. Παραμυθιωτης εν Κερκυρα· Φ. Σαρικας εν Σμυρνη· Χ. Ν. Φιλαδελφευς, και Εμ. Γεωργιου εν Αθηναις· Ν. Νικολαϊδης εν Ζακυνθω· Α. Σ. Αγαπητος εν Πατραις· Κ. Δαζιχλοβιτης εν Θεσσαλονικη· Π. Μιχαηλιδης εν Βραιλα· Γ. Δημοπουλος εν Γαλαζιω· Κ. Μεγακλης εν Αδριανουπολει· Ιω. Φωκας εν Κεραλληνια· Μ. Σκουρτελης εν Μιτυληνη· Α. Σαλτας εν Κυδωνιαις· Δ. Αγγελιδης εν Φιλιππουπολει· Α. Λοΐζος εν Κυπρω· Μ. Σκρινης εν Βηρυτω· Κ. Ν. Ζιμωνιδης εν Κραϊοβα· Χριστοφ. Μιχαηλ εν Καλαφατιω· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd εν Τεργεστη.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Νομιζομεν ὅτι καιρὸς εἶναι νὰ φροντίσωσιν ὅσαι τῶν Ἐπιστασιῶν μας δὲν ἐφρόντισαν μέχρι τοῦδε, περὶ εἰσπράξεως τῶν συνδρομῶν τῆς τρεχούσης ἑξαμηνίας. Παρακαλοῦμεν διὰ τοῦτο τοὺς τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν καθυστεροῦντας εἰσέτι, ἵνα μὴ διὰ τῆς ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς παρέχωσιν ἀφορμὴν ἀναβολῆς τῆς εἰσπράξεως εἰς τινας Ἐπιστασίας μας.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Γενικὴ πεποίθησις ὅτι τὸ ζήτημα τῆς Ῥώμης προσεγγίζει εἰς τὴν λύσιν του. Ἀδέμενα περὶ τοῦ εἴδους τῆς λύσεως. — Ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς, ὅπως ἐμποδίσῃ τὰς προσβολὰς τῶν Μαυροβουνιωτῶν πρὸς τὴν Σερβίαν, ἀπέρχεται προσεχῶς εἰς Σκόδραν. — Τελευταῖαι εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (26)8 μαΐου 1862.

"Ἐντὸς τοῦ παρόντος ἔτους, ἔλεγε πρό τινων ἡμερῶν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, ὑποδεχόμενος τὰς ἀρχὰς τῆς Γενούης, λύεται τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα.,, Ἡ διακήρυξις αὕτη, ἐξερχομένη ἐπισήμως ἀπὸ βασιλικοῦ στόματος, ἀνατρέπει ἄρδην καὶ τὰς τελευταίας ἐλπίδας τοῦ κληρικοῦ κόμματος, καὶ ἀποδεικνύει ἀναμφισβητήτως ὅτι ἤγγικε πλέον ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν θὰ στεφθῇ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἡ ἑνότης τῆς Ἰταλίας. Παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς τῶν δισταγμῶν. Αἰφνίδιον φῶς ἐπέλαμψεν ἐπὶ τὴν σκοτεινὴν πολιτικὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος. Σήμερον ἡ Ἰταλία χειροκροτεῖ τὸν γ' Ναπολέοντα μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου ἐνθουσιασμοῦ μεθ' οὗ ὑπεδέχθη αὐτὸν κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Ἰταλικοῦ πολέμου, ἀποβαίνοντα εἰς Γένουαν. Ῥιζικὴ μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἰταλίας σχέσεις τῆς Γαλλίας, προαγγέλλουσα τὴν πτῶσιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα. Τὰ τεκμήρια ἐπισωρεύονται τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Πρῶτον ἡ ἀνάκλησις τοῦ στρατηγοῦ Γοαγιῶνος, ἥτις ἐβύθισεν εἰς τὸ πένθος τὴν ῥωμαϊκὴν αὐλὴν, ἔπειτα ἡ ἀποστολὴ τοῦ γαλλικοῦ στόλου εἰς Νεάπολιν, καὶ τρίτον τὸ φυλλάδιον τοῦ γερουσιαστοῦ Πιέτρη. Ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν οἱ ἐνθερμότεροι φίλοι τῆς Ἰταλίας δὲν ἠδύναντο νὰ περιμένωσι πλειότερόν τι. Καὶ ἐν τούτοις ἰδοὺ προστίθεται καὶ ἕτερον τεκμήριον τῆς ἐπικειμένης λύσεως. Ὁ πρίγκηψ Ναπολέων ἀπέρχεται προσεχῶς εἰς Νεάπολιν μεθ' ὅλης τῆς εἰς τὴν τάξιν του προσηκούσης πομπῆς νὰ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας, καὶ νὰ συντείνῃ διὰ τῆς παρουσίας του εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς δεξιώσεως τοῦ δημοφιλοῦς μονάρχου. "Οταν ἀναλογισθῇ τις ἐμβριθῶς πάντα ταῦτα, ὅταν συνδυάσῃ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν φαίνονται ἔχοντα σχέσιν πρὸς ἄλληλα, ὡς ἐν παραδείγματι τὴν πρόσφατον δημηγορίαν τοῦ λόρδου Παλμερστῶνος, τείνει τῇ ἀληθείᾳ νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τῶν φρονούντων ὅτι, ἐχι ἐντὸς τοῦ παρόντος ἔτους, ὡς εἶπεν ἐπιφυλαττόμενος ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ, ἀλλ' ἴσως ἐντὸς τοῦ παρόντος μηνὸς λύεται τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα.

"Οταν ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων διεκήρυξεν ἐν ἐπισήμῳ στιγμῇ ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι μία τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, ἡ ἔκφρασις αὕτη δὲν ἦτον ἁπλῶς ῥητορικὸν παίγνιον, ἀλλὰ καρπὸς βαθείας μελέτης καὶ πεποιθήσεως. Τὰ πράγματα ἐπεβεβαίωσαν τοὺς λόγους. Ἡ κοινὴ γνώμη τῷ ὄντι ὑπῆρξε πάντοτε ὁ κυριώτερος σύμμαχος τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς πάντα τὰ ζητήματα τὰ ἀναφυέντα κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη. Τὴν κοινὴν γνώμην ἠθέλησε νὰ ἑλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν λύσιν τοῦ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος, καὶ ἐκ τούτου προῆλθον αἱ βραδύτητες ἐκεῖναι, αἵτινες πολλάκις ἔφερον εἰς ἀπελπισίαν τοὺς φίλους τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος. Ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ἦτο πρὸ πολλοῦ πεπτωκυῖα, ἀλλ' ἐβράδυνε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετὰ μεγάλης περισκέψεως, προσέχων καὶ ἀναστελλόμενος ἀνὰ πᾶν βῆμα. Δεσμὸς εἰς ὃν δώδεκα αἰῶνες ἔδωκαν εἴδος τι γοητείας δὲν καταστρέφεται δι' ἑνὸς κτύπου πελέκεως. Δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιθέσῃ τολμηρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ κεφαλῆς ἠγεμόνος φέροντος στέμμα συγχρόνως καὶ τιάραν, διότι εἶναι φόβος μήπως ὁ ὄχλος νομίσῃ ὅτι μετὰ τοῦ στέμματος κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ καὶ ἡ τιάρα. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ῥώμης δύναται νὰ ῥαπισθῇ, ἀλλ' ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ δὲν πρέπει νὰ ὑποστῇ τὸ μαρτύριον ὃ κατεδέχατο ὁ Χριστός.

Ἐὰν σήμερον ἀκούωμεν τοσαύτας κατακραυγάς, ὁποῖος κρότος, ὁποῖος θόρυβος θὰ ἐγίνετο ἀράγε, ἐὰν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐβάδιζε μεθ' ἥττονος περισκέψεως! Ἡ Ἰταλία κατηρτίσθη διὰ τῶν ὅπλων, ἀλλ' ἦτον ἠναγκασμένη νὰ ζητήσῃ τὴν πρωτεύουσάν της διὰ μέσων ἠθικῶν. Ὁ λόγος ἔμελλε νὰ διεξαγάγῃ τὸν πόλεμον. Τὰ τείχη τῆς Ῥώμης δὲν ἔπρεπε νὰ καταπέσωσι διὰ τῶν σφαιρῶν τῶν πυροβόλων, ἀλλὰ διὰ τῆς προδοῦ τῶν ἰδεῶν, ὡς κατέπεσαν διὰ τῆς βοῆς τῆς σάλπιγγος τὰ τείχη τῆς Ἰεριχοῦς.

Εἶχε πλέον ἐξαντληθῆ ἡ ὑπομονὴ τοῦ κοινοῦ, νομίζουσα ἐπικειμένην ἀεῖποτε τὴν εὐκταίαν λύσιν καὶ βλέπουσα αὐτὴν ἀεῖποτε ἀναβαλλομένην. Ἐντὸς δύο ἐνιαυτῶν ἐν Ἰταλίᾳ διεδραματίσθησαν ἔκτακτα γεγονότα, συνετρίβησαν ἀρχαῖοι θρόνοι, καὶ μόνον ὁ Πάπας ἔμενεν ἀκλόνητος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς γαλλικῆς σημαίας. Εἰς πάντα νέον ἀναβρασμὸν, εἰς πᾶσαν ἔκρηξιν, ἐνομίζομεν ὅτι θὰ ἐβλέπομεν καταποντιζόμενον καὶ τὸ σκαρίδιον τοῦ Ἁγίου Πέτρου· ἀλλὰ τὰ νέφη διελύοντο καὶ τὰ πράγματα ἔμενον ἀμετάβλητα ἐν Ῥώμῃ. Ὑπεράνω τῆς αἰωνίας πόλεως διῆλθον δειναὶ τρικυμίαι, καὶ ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ὑπέστη μὲν τινα μείωσιν, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἔμεινεν ἀλώβητος καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ὑπὸ τὸν Λαμορισιέρον παπικοῦ στρατοῦ. Οἱ Ἰταλοὶ ἀπηλπίζοντο βλέποντες ναυαγοῦντα τὰ ἐθνικὰ αὐτῶν ὄνειρα, καὶ ἡ Γαλλία ἐκινδύνευε νὰ ἀπολέσῃ τοὺς καρποὺς τῶν νικῶν της. Πάντες δὲ ἠπόρουν βλέποντες τὴν ἀναλγησίαν της. Ἡ Γαλλία δὲν ἠγνόει πόσον ὀλεθρία ἦτον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ῥωμαϊκοῦ λαοῦ ἡ κυβέρνησις τῶν καρδιναλίων. Ἀπὸ τῆς περιωνύμου ἐπιστολῆς τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας πρὸς τὸν Κ. Νέϋ, ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις δὲν ἔπαυσε διαμαρτυρομένη κατὰ τῶν καταχρήσεων τῆς ἱερατικῆς ἐξουσίας καὶ ἀπαιτοῦσα μεταρρυθμίσεις. Ἡ δύνατο βεβαίως διὰ μιᾶς νὰ κόψῃ τὸν γόρδιον δεσμὸν, ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἀντέβαινε πρὸς τὰς ἀρχὰς ἃς ὁ Ναπολέων γ' ἔθηκε κανόνα τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς του. Ὁ μεγαλεπίβολος αὐτοκράτωρ μόνον διὰ ἠθικῶν μέσων ἐπιδιώκει τὴν λύσιν τῶν ἠθικῶν ζητημάτων, καὶ αἱ ἀρνήσεις τῆς Ῥώμης ὑπηρέτουν θαυμασίως τοὺς σκοπούς του.

Ἦτον ἀναγκαῖον νὰ διαρωτισθῶσιν αἱ καθολικαὶ συνειδήσεις, νὰ καταδειχθῇ ἡλίου φαεινότερον ὅτι οὐδεὶς δεσμὸς μεταξὺ τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἄκρου

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ.

Μυθιστόρημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΗ.

Εἰς τὴν πόλιν Δ . . . εἶχε συμβῆ τι τραγικόν. Ἄνθρωπός τις κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἕνεκα φόνου δυστυχοῦς ἀνθρώπου, οὔτε παιδείαν ἔχων ἱκανὴν, οὔτε πάλιν ἀμαθὴς ὁλοσχέτλιος· ἐπηγγέλλετο τὸν ἀγῶνα ἐπὶ πανηγύρεων, καὶ τὸν δημόσιον γραφέα. Μέγας λόγος ἐγίνετο περὶ ταύτης τῆς δίκης. Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ἥτις προσδιωρίσθη διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ὁ ἱερεὺς τῆς φυλακῆς ἠσθένησεν. Ἐχρειάζετο πνευματικὸς διὰ νὰ στηρίξῃ τὸν κατάδικον εἰς τὰς τελευταίας του στιγμάς. Ζητοῦν τὸν ἐφημέριον, ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη, ὡς φαίνεται, εἰπὼν, — Δὲν εἶναι ἴδικῆ μου ὑπόθεσις. Ἄλλον ἀς ἀγγαρεύουν. Δὲν ἔχω τί νὰ κάμω μὲ ἀνθρώπους τερατοποιοὺς εἶμαι καὶ ἐγὼ ἄρρωστος καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι ἐκεῖ ἡ θέσις μου.

Ὅταν ἀνέφερον τὰς ἀποκρίσεις ταύτας εἰς τὸν ἐπίσκοπον, — "Ἔχει, εἶπε, δίκαιον ὁ ἐφημέριος. Δὲν εἶναι ἐκεῖ ἡ θέσις του· εἶναι ἡ ἴδικῆ μου.

Ἐπορεύθη ἀμέσως εἰς τὴν φυλακὴν, κατέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τερατοποιοῦ, τὸν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος, τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὡμίλησε. Διῆλθεν ὅλην τὴν ἡμέραν πλησίον του, λησμονήσας καὶ τροφὴν καὶ ὕπνον, ἱκετεύων τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ καταδίκου, ἱκετεύων τὸν κατάδικον ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ψυχῆς. Τὸν εἶπε τὰς ἁρίστας τῶν ἀληθειῶν, αἵτινες εἶναι αἱ ἀπλούστεραι. Ἐφάνη πρὸς αὐτὸν πατὴρ, ἀδελφὸς, φίλος· ἐπίσκοπος, μόνον διὰ νὰ τὸν εὐλογήσῃ. Τὸν ἐδίδαξε περὶ πάντων, θαῤῥύνων καὶ παρηγορῶν αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ἀπηλπισμένος· ὁ θάνατος τὸν ἐφαίνετο ὡς χάος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ φοβερὸν χεῖλος ἱστάμενος, ὑπισθοχώρει φρυάττων καὶ ἔντρομος. Δὲν ἦτο τόσον ἀμαθὴς ὥστε νὰ ἀδιαφορῇ ὁλοσχέτλιος. Ἡ καταδίκη του, ὡς κλονισμὸς βαθὺς, εἶχε συντρίψει τῇδε κἀκεῖσε γύρω του τὸ διάφραγμα, ὡς οὕτως εἰπεῖν, τὸ ὁποῖον μᾶς διαχωρίζει ἀπὸ τοῦ μυστηρίου τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν ζωήν. Παρετήρει ἀδιαλείπτως ἔξω τοῦ κόσμου τούτου διὰ τῶν ἀπαισίων ἀνοιγμάτων τοῦ διαφράγματος, καὶ σκότος μόνον ἔβλεπεν. Ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἔκαμε νὰ διακρίνῃ φέγγος.

Ὅταν ἦλθον νὰ ζητήσωσι τὸν δυστυχῆ τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ ἐπίσκοπος ἦτον ἐκεῖ. Τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ πλῆθος μὲ τὸ ἰσχυρὸν ἐπωμίδιον του καὶ μὲ τὸν ἐπισκοπικὸν σταυρὸν κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ τραχήλου του, συμπορευόμενος μὲ τὸν ἀθλιον, δεδεμένον διὰ σχοινίων. Ἀνέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἁμάξιον, ἀνέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν λαιμητόμον. Ὁ κατάδικος, ὁ χθὲς κατηγὴς καὶ καταπεπονημένος, ὑπῆρχεν ἴλαρός. Ἠσθάνετο ὅτι ἡ ψυχή του συνδιήλλαγη, καὶ ἤπιψεν εἰς τὸν Θεόν. Ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἠσπάσθη, καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ πέσῃ ὁ πέλεκυς, «Ὁ Θεὸς, τὸν εἶπεν, ἀναστήκει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον φονεύει ὁ ἄνθρωπος· ὁ Πατὴρ ἀνευρίσκει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀποβάλλουσιν οἱ ἀδελφοί. Προσεύχου, πίστευε, εἰσέλθε εἰς τὴν ζωήν! Ὁ Πατὴρ εἶν' ἐκεῖ!,, Ὅταν ὁ ἐπίσκοπος κατέβη ἀπὸ τῆς λαιμητόμου, τὸ βλέμμα του εἶχε τι ὑπὲρ ἀνθρωπον. Ὁ λαὸς ἤνοιξε τόπον πρὸ τῶν βημάτων του. Ἠπόρουν τί ἐκ τῶν δύο ὑπῆρχε μᾶλλον θεσπέσιον, ἡ ὠχρότης ἢ ἡ γαλήνη του. Εἰσερχόμενος εἰς τὸ ταπεινὸν του κατάλυμα, τὸ ὁποῖον μειδιῶν ἀπεκάλει παλάτιόν του, εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφήν του. Σήμερον ἐλειτούργησα ἀρχιερατικῶς.

Ἐπειδὴ τὰ ὑψηλότερα τῶν πραγμάτων εἶναι ὀλιγώτερον καταληπτὰ, ὑπῆρξαν ἄνθρωποι εἰς τὴν πόλιν, μεταξὺ τῶν σχολιαζόντων τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ ἐπισκόπου, εἰπόντες ὅτι ἦτον ἐπιτήδευσις. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἰς τὰς μεγάλας συναναστροφάς. Ὁ λαὸς ὅμως, ὅστις δὲν εἶναι κακεντρεχὴς ἀπέναντι τῶν ἱερῶν ἔργων, κατενόγη καὶ ἐθαύμασε. Περὶ δὲ τοῦ ἐπισκόπου, ἡ θέα τῆς λαιμητόμου τὸν ἐπροξένησεν ἠθικὸν σεισμὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πολὺς καιρὸς παρῆλθεν ἕως ν' ἀπαλλαγῇ ἐντελῶς.

Ἡ λαιμητόμος ὡφέλει, ἔναν φαίνεται ἱσταμένη καὶ ὀρθία, ἀποτελεῖ ὡς μαργαριτάριον ἐπὶ τοῦ νοός. Ἐνόσῳ δὲν ἴδῃ τις τὴν λαιμητόμον ἰδίοις ὄμμασι δύναταί πως ν' ἀδιαφορῇ περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἢ νὰ μὴ ἐκφέρῃ γνώμην· νὰ λέγῃ καὶ ναὶ καὶ ὄχι· ἀλλ' ἂν ἀπαντήσῃ ποτὲ μίαν, ἡ αἴσθησις εἶναι σφοδρὰ, χρείαν ν' ἀποφασθῇ ὑπὲρ ἢ κατά. Οἱ μὲν θαυμάζουσιν, ὡς ὁ Δεμαῖστρος, οἱ δὲ ββελύττονται, ὡς ὁ Βεκκαρίας. Ἡ λαιμητόμος εἶναι τὸ σύγκριμα τοῦ νόμου· καὶ καλεῖται νέμεσις. Μὴ οὖσα οὐδετέρα, δὲν ἐπιτρέπει νὰ μείνῃς οὐδέτερος. Ὁ βλέπων αὐτὴν φρικιᾷ μυστηριώδη φρικίασιν. Ἀπαντᾷ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα στήνουσι περὶς τοῦ φαντάνου ἐκείνου τὰ ἐρωτηματικὰ σημεῖάτων. Ἡ λαιμητόμος εἶναι ὀπτασία· ὄχι σανίδωμα, ὄχι μηχανὴ, ἡ λαιμητόμος δὲν εἶναι ἄψυχον ὄργανον, κατασκευασμένον ἐκ ξύλου καὶ σιδήρου καὶ σχοινίων. Φαίνεται ὡς τι ὄν, ἔχον ὀργὼ τίνα ζοφώδη βουλὴν· νομίζεις ὅτι τὸ ξύλινον ἐκεῖνο πῆγμα βλέπει, ὅτι ἡ μηχανὴ ἐκείνη ἀκούει, ὅτι ὁ μηχανισμὸς ἐκεῖνος ἐννοεῖ, ὅτι τὸ ξύλον ἐκεῖνο, ὁ σίδηρος ἐκεῖνος, τὰ σχοινία ἐκεῖνα θέλουσιν. Ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν σκέψεων εἰς τὰς ὁποίας βυθίζει τὴν ψυχὴν ἡ παρουσία της, ἡ λαιμητόμος παρίσταται ὡς συνεργάτης τοῦ δημίου· καταπίνει, τρώγει κρέας, πίνει αἷμα. Ἡ λαιμητόμος εἶναι εἶδος τέρατος, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασαν ὁ δικαστὴς καὶ ὁ ξυλουργὸς· μορμολύκειον ζῶν τρομερόν τινα ζωήν, πλασθεῖσαν ἐκ τῶν θανάτων τοὺς ὁποίους ἔδοσε.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξε φρικιώδης καὶ βαθυτάτη· τὴν ἐπῴριον τῆς θανατικῆς τιμωρίας, καὶ πολλὰς ἡμέρας ἔπειτα, ὁ ἐπίσκοπος ἐφάνη καταβεβλημένος. Ἐξηλείφθη ἀπὸ τῆς μορφῆς του ἡ βιαία σχεδὸν ἱλαρότης τῆς ὀδυνηρᾶς ἐκείνης στιγμῆς· τὸν κατεῖχε τὸ φάντασμα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Αὐτὸς ἔστις ἐπέστρεφεν ἀπὸ πάσης του πράξεως ηὐχαριστημένος καὶ εὔθυμος, ἐφαίνετο ὡς τυπτόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως. Ἐκ διαλειμμάτων ἐλάλει καθ' ἑαυτόν. "Ἐν ἑσπέρας ἔτυχεν ἡ ἀδελφή του νὰ τὸν ἀκούσῃ λέγοντα, — Δὲν ἐπίστευα ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσον τερατῶδες. Δὲν εἶναι καλὸν νὰ βυθίζεται τις τόσον εἰς τὸν θεῖον νόμον, ὥστε νὰ μὴ προσέχῃ πλέον εἰς τὸν ἀνθρώπινον. Ὁ θάνατος ἀπόκειται εἰς μόνον τὸν Θεόν. Μὲ τί δικαίωμα οἱ ἄνθρωποι ἅπτονται τοῦ ἀγνώστου τούτου πράγματος ;

Μὲ τὸν καιρὸν αἱ ἐντυπώσεις αὗται ἠλαττώθησαν, ἴσως δὲ καὶ ἐξηλείφθησαν· ἀλλὰ παρετηρήθη ὅτι ὁ ἐπίσκοπος ἀπέφευγε πλέον τὸ νὰ διαβαίνῃ ἐκ τῆς πλατείας ὅπου εἶχε στηθῇ ἡ λαιμητόμος.

Τὸν Μυρτὴλ ἠδύνατό τις νὰ καλέσῃ κατὰ πᾶσαν ὥραν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῶν ἀσθενῶν καὶ ψυχοῤῥαγούντων. Δὲν ἠγνόει ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχε τὸ μέγιστον τῶν χρεῶν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἔργων του. Αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανὰ δὲν εἶχον χρείαν νὰ τὸν ζητήσωσι· ἤρχετο ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἤξευρε νὰ κάθηται καὶ νὰ σιωπᾷ ἐπὶ μακρὰς ὥρας πλησίον τοῦ ἀνδρὸς, τοῦ στερηθέντος τῆς γυναικὸς, ἢ γέρας, πλησίον τῆς μητρὸς, τῆς στερηθείσης τοῦ τέκνου της. Ὡς ἤξευρε δὲ νὰ στιγμὴν τοῦ νὰ σιγᾷ, ἤξευρε καὶ τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ λαλῇ. "Ω, θαυμαστὸς παρήγορος! δὲν ἐζήτει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ὀδύνην διὰ τῆς λήθης, ἀλλὰ νὰ τὴν μεγαλύνῃ καὶ νὰ τὴν σεμνύνῃ διὰ τῆς ἐλπίδος. — «Προσέξετε, ἔλεγε, εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον στρέφεσθε πρὸς τοὺς νεκρούς. Μὴ βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σήπεται. Καλῶς ἀτενίσατε· θὰ διακρίνετε τὸ ζῶν φέγγος τοῦ ἠγαπημένου σας νεκροῦ εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ.» Γινώσκων ὅτι ἡ πίστις εἶναι ὀγῆς, ἐπροσπάθει νὰ νουθετήσῃ καὶ νὰ καταπραΰνῃ τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀπηλπισμένον, δεικνύων εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἄνθρωπον τὸν καρτερικὸν, καὶ ἐζήτει νὰ μεταβλέψῃ τὸ πένθος τὸ προσηλωμένον εἰς λάκκον, δεικνύων εἰς αὐτὸ τὸ πένθος τὸ προσηλωμένον εἰς ἀστέρα.

(ἀκολουθεῖ.)